

ВЕРОНИКА ЦЕКОВА

текст
ДЕСИСЛАВА ПАВЛОВА

фотография
HR-STAMENOV

Няколко начина да хакнеш града

СПИСАНИЕ ЕДНО

text by
DESI SLAVA PAVLOVA

translation by
BORIS DELIRAEV

photography by
HR-STAMENOV

VERONIKA TZEKOVA

Hacking the City

EDNO MAGAZINE

Вероника Цекова завършва живопис в Художествената академия "Жул Паскин" в София, след което става магистър по изящни изкуства в Холандски институт за изкуство Енсхеде. От този период датират и първите ѝ художествени намеси в публичното пространство. Художничката осъществява различни интервенции, които добавят измерението на измислицата и играта в регулираната ни градска среда и поставят въпросителен знак за възприетите норми.

Вероника участва в множество самостоятелни и групови експозиции и проекти извън и в България, сред които са *Мутации на символите*, Вила Щройли, Винтертур, Швейцария (2009); *Изместени, мутирала и разстроени идентичности*, Казино Люксембург (2009), *Големият взрив*, галерия Credo Bonum, София (2011). Наскоро художничката бе представена на изложбата на номинираните за наградата "Гаузенц Б. Руф" в катего-

рия утвърден творец. Ето какво ни разказа тя за това какво означава да работиш като художник с даденостите на града.

Д От известно време използваш публичното пространство като сцена за твоето изкуство. Откъде дойде интересът ти към него?

В Винаги са ме притеснявали ограниченията по отношение на медиите, начините на презентация и комуникация в галериите. А и харесвам момените, когато навлизам и оперирам в публичното пространство. Това често става против правилата, но на дневна светлина и никога не го правя анонимно. Присвоявам си града без угризения, но и без да злоупотребявам.

Д Понякога работите ти се зараждат навън, а след това продължават съществуването си в галерийните пространства...

В Да, например интервенцията

Наградата за ново българско изкуство "Гаузенц Б. Руф" е създадена през 2007 и се присъжда всяка година в рамките на конкурс за млади и за утвърдени творци.

Вероника Цекова участва в изложбата на номинираните за наградата "Гаузенц Б. Руф" с проектите Space NRGZers (2010), WUMAMPADOI (2010), WUMAMPAROI I (2008-ongoing), Space Appropriators (Urban Olympics 2011).

The Gaudenz Ruf Award for Contemporary Art was founded in 2007 and is awarded annually in two categories: young and established artists.

In the 2011 Gaudenz Ruf nominees exhibition, Veronika Tzekova participated with the following works: Space NRGZers (2010), WUMAMPADOI (2010), WUMAMPAROI I (2008-ongoing), Space Appropriators (Urban Olympics 2011).

Veronika Tzekova graduated from the Jules Pascin Academy in Sofia with a degree in painting and then completed a master's degree in fine arts at the Dutch Art Institute, Enschede, the Netherlands. Her first urban environment interventions – which question the rules cities take for granted and add a sense of fantasy and playfulness to them – date back to this period.

Veronika has taken part in numerous solo and group exhibitions in and outside Bulgaria, including *Symbols Mutation* at the Villa Sträuli in Winterthur, Switzerland (2009); *Moved, Mutated and Disturbed Identities* at the Casino Luxembourg (2009), and *The Big Bang* at Sofia's Credo Bonum Gallery (2011). She was recently nominated for the Gaudenz Ruf Award for Contemporary Art in the Established Artists category. In my interview with her, she told me what it means to be an artist working with what the city takes as a given.

D You've been using public space as a stage for your art. How did your interest in it arise?

V I've always felt constrained by the way galleries and the media function and communicate and the art media they presuppose. I simply enjoy intervening in public spaces. This often breaks the rules, but I do what I do in broad daylight and never anonymously. I appropriate the city, without any remorse, but I don't abuse it.

D Some of your works were born outdoors and then continued their existence in galleries...

V Yes, *Space Appropriator #4 / TT Ludo* (2011) was first installed in front of the French High School in Sofia. The second edition was at the Rayko Alexiev Gallery, where the most unbiased among the audience – the children – did not hesitate to appropriate the area and have fun with it. The adults, of course, panicked and tried to prevent the children from doing so. The work

Space Appropriator #4 / Не се сърди човече (София, 2011) първоначално бе инсталирана пред Френската гимназия в София. За второто ѝ издание в галерия Райко Алексиев най-непребудената публика – децата – не се поколеба да си присвои тази част от галерийното пространство и да си поиграе. И тук естествено се включиха “тренираните” по-възрастни консуматори на изкуство, които панически се опитваха да спрат децата. Работата успя да превърне една малка част от физическото пространство на галерията в публично, а галерията като институция и правила не присъстваше на този половин квадратен метър.

Д Спомена за публиката. Когато реализираш интервенциите си навън, имаш допир със съвсем друг тип публика. Как влияе тя на работния процес и на произведенията ти?
В Деструктивно, що се отнася до физическия аспект на работите

ми, но в същото време много мотивиращо. Критиката и негативното отношение, които срещам най-вече в България, също могат да бъдат добър помощник. Освен това публиката е волно или неволно участник и неизменна част от повечето ми проекти.

Д Как караш зрителите да станат съучастници в твоите акции?
В Това се вижда ясно в проекта ми *Hacking the City* (Люксембург, 2009). Там на входовете на публичните паркове са поставени серии от императивни табели, които са игенитични както визуално, така и като съдържание и указват какво не можем да правим и за какво да внимаваме, когато ползваме парковото пространство. Интересното беше, че на най-долния ред от табелки винаги стоеше една празна. Аз реших да я запълня и нарисувах там моите предложения за дейности в парка – например да се садят цветя или да се пускат хвърчила. На някои от тях

ART / VERONIKA TZEKOVA

↑ HACKING THE CITY
 Interventions on public
 signage
 Postproduction Casino
 Luxembourg: postcards
 Luxembourg City
 2009

succeeded in transforming a small part of the gallery into a public space where the rules of the gallery did not apply.

Д When you work outdoors you are in touch with a very different kind of audience. How does this influence your works?

В Destructively, as far as the physical aspect of the works is concerned, but at the same time it has a very stimulating effect on me. The criticism and negative attitudes which I often encounter mostly in Bulgaria can have a stimulating effect, too. The audience is, voluntarily or not, an integral part of most of my projects.

Д How do you succeed in making the audience take part in your works?

В Very good example is probably *Hacking the City* (2009). At the entrances of the public parks in Luxembourg there is visually identical restrictive public signage. The sign plate in the middle of the bottom row of all them was always

left empty. I drew my own list of suggested activities – planting flowers, flying kites, etc. On some of the blank signs, I started games of Tic-Tac-Toe, in which passersby could take part.

Д In what way do you try to influence the urban environment?

В The city is a place where the personal and the public must co-exist. It is an ideal place for artistic interventions which highlight the conflicts and the common areas between private and public interests. LIDL or Bella building a children’s playground in a park and me tying a fluorescent orange elastic band around two trees for children to play with (*Space Appropriator #1 / Gummitwister*, Sofia, 2011) could be seen as the same thing – providing children with play tools. But in terms of motivation and aim, the two gestures are radically different. However good-looking corporate-sponsored playgrounds may be, the physical and mental challenges they

ИЗКУСТВО / ВЕРОНИКА ЦЕКОВА

започнах игра на морски шах, в която самите жители на града можеха да се включат.

Д По какъв начин се опитваш да повлияеш на градското пространство?

В Градът е мястото, където личното и публичното са принудени да съжителстват. Той е идеално място за художествени намеси, които обръщат внимание както на допирните точки, така и на конфликта между частните и публичните интереси в градската среда. Дали LIDL или Bella ще дарят брандирана детска площадка, или аз ще вържа сигнално оранжев ластик между двете дървета, за да могат децата да скачат на него (*Space Appropriator #1 / Gummitwister*, София, 2011), може да бъде привидяно като едно и също нещо, а именно – като предоставяне на инструменти за игра. Но като мотивация и цел тези два жеста са коренно различни. Колкото и чудесни да изглеждат отстрани, брандираните

и еднотипни детски площадки, които се появиха през последните години, предлагат доста ограничени физически и умствени предизвикателства за децата. Връзването на ластик е покана за грув тип физическа и социална активност, която предизвиква самоинициатива и самостоятелност при потребителите на града.

Д Разкажи ни за процеса ти на работа. Как намираш местата, които след това стават част от произведенията ти?

В Първоначално използвах публичното пространство просто като среда за показване на работите си, какъвто е случаят с работата *Реконструирана идентичност* (2002–2005). Триметровата буталка на Кока-кола, която беше пълна с мляко, бе създадена, за да послужи като монумент на конкретен преходен момент в историята на България. Основната ѝ идея беше да покаже как глобални форми се запълват с локално съдържание.

ART / VERONIKA TZEKOVA

offer children are limited. Tying an elastic band around two trees is an invitation for a different kind of physical and social activity which stimulates children's self-initiative and independence.

Д Tell us about your work process. How do you find the locations which ultimately become part of your works?

В Initially, I used public spaces simply as an environment in which to show my works. This was the case with *Reconstructed Identity* (2002–2005). The milk-filled three-meter Coca Cola bottle was created as a monument to a specific transitional period in Bulgaria's history. The main idea was to illustrate how global forms are filled with local content.

I have a soft spot for monuments, so I'll mention another work – *Space NRZer#4* (Soft Benches). I thought of it after seeing a row of strangely placed benches on G. Battisti St. in the Italian town of Biella. The benches ran parallel to the sidewalk, facing the shop windows,

most of which were empty, with "for rent" signs. My installation followed the layout of the benches by linking them together with a mohair thread produced at a local factory. The work is a commentary on the inappropriate placement of the benches which deprives them of their function as places of relaxation and social communication. Using locally produced wool was meant to commemorate the collapse of the textile industry in the region, which used to be a major source of income for the local population. To answer your question about how I choose my locations – I observe and experience the environment and let everything happen spontaneously. The questioning comes first, followed by disagreement with something very concrete. Then the answers begin to arrive.

Д What is the role of games in your work?

В I am attracted to games because of their rules, which I like to question,

←
WUMAMPARO I
(When You Make
a Mistake Put a Rose on It)
Anti-monuments to the
collective psychology
2008 – ongoing

И тъй като монументите особено ме вълнуват като художник, искам да спомена и интервенцията *Space NRZer#4 (Soft Benches)*. Тя ми хрумна, след като видях поредица от странно поставени пейки на ул. "G. Battisiti" в Биела, Италия. Пейките бяха успоредни на тротоара и гледаха към витрините на магазини, повечето от които бяха затворени или с табелки "дава се под наем". Интервенцията бе под формата на инсталация, която следваше формата на пейките – свързва ги с помощта на мохер, произведен в близката фабрика. Работата е коментар на неудобното разположение на пейките, което ги лишава от предназначението им като места за отпих и социална комуникация. Използването на вълнена нишка местно производство имаше за цел да превърне пейките в монументи на икономическия упадък на текстилната индустрия в региона, която преди е била основен поминък за населението. Що се отнася до местата – на-

блюдавам и преживявам средата си, останалото си идва от само себе си. Поставянето под въпрос е в началото, после идва несъгласието с нещо съвсем конкретно. А после идват и моите отговори.

Д А каква е ролята на играта в работата ти?

В Игрите ме привличат заради правилата, които обичам да поставям под въпрос, да нарушавам и да преформулирам. Играта е и част от процеса ми в живота и като художник. Играта и усмивката, макар и да звучат странно, са част от трансресията в отношението ми към авторитетите и всичко, приемано за даденост. Освен това в игрите могат да се тематизират ежедневните взаимоотношения и властовите отношения и да бъдат свободно манипулирани на едно друго ниво.

Д Накрая на нашия разговор ми е лобопитно да разбере повече за

↑ SPACE APPROPRIATOR #4 / TT Ludo (From the series Urban Olympics 2011) Urban intervention, performance Attributes for urban game (on tactile tiles)/ stickers Sofia, Bulgaria 2011

ИЗКУСТВО / ВЕРОНИКА ЦЕКОВА

break and redraw. Playing is part of my approach both in life and as an artist. It may sound strange, but playing and smiling are part of my transgression in relation to authorities and everything which is taken for granted. Games also give me a chance to manipulate daily and power relationships on a different level.

D At the end of our conversation, I would like to ask you to tell us a little more about your work WUMAMPARO I. I know the name is an abbreviation for "When You Make a Mistake Put a Rose On It". What's behind this sentence?

V *When You Make a Mistake Put a Rose On It...* is a title related to a painful personal moment, but the work was born out of something quite specific, and yet I would call it an art residency – being an artist and a mother. It all started with a hole I noticed on a bridge in South Park in Sofia, where I used to go with my daughter. I asked myself why people kept throwing plastic coffee cups and

junk food wrappings in it. Other, more socially responsible people put warning branches in the hole to prevent someone from falling into it. I decided to prevent damage to the trees nearby by planting a whole tree inside the hole. Since 2008 I've made informal mini-gardens out of several such holes. It's hard to protect these plants from human intervention, but I am persistent. The important thing about WUMAMPARO I is that it turns a negative to a positive. I personally perceive all the original situations in the work as negative. After a simple intervention, they are recharged with positive energy. As I've already said, I criticize with a smile...

интервенциите ти в публичното пространство WUMAMPAROИ. Названието е абривиатура от *When You Make a Mistake Put a Rose On It*. Какво се крие зад това изречение?

В *When You Make a Mistake Put a Rose On It...* като заглавие е свързано с един болезнен личен момент, но е заглавие на проект, вдъхновен от една малко по-особена, но все пак мога да я нарека арт резиденция – това да бъдеш майка и художник едновременно. И по-конкретно, работата тръгна от една дупка в един мост, покрай която минавах ежедневно, разхождайки дъщеря си в Южния парк. Чудех се защо се запълва с чашки от кафе, опаковки от junk food и т.н. Загряжени и отговорни граждани продължават да слагат клони в нея, предполагам, за да не пропадне някой. Реших, че вместо да се чупят клоните на околните дървета, е по-добре да се засади живо дърво. От 2008 продължавам да превръщам няколко дупки в неформални градини. Човешкият

фактор не прощава, но и аз съм упорита. Важното за WUMAMPAROИ е, че обръща негативното в позитивно. Като цяло всички части на проекта използват ситуации в публичното пространство, които аз лично възприемам като негативни. А с една проста намеса зарядът им може да се преобърне от отрицателен в положителен. Както казах и преди, критикувам с усмивка...

Повече за проектите на Вероника Цекова може да научите на veronikatzeкова.hit.bg

↓ RECONSTRUCTED
IDENTITY
Sculpture
3.00/0.90 m
Installation view in Belgrade,
Serbia, 2005

ART / VERONIKA TZEKOVA

